Απόφαση **1657 / 2014** (Δ, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 1657/2014

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Δ' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Νικόλαο Λεοντή, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Βασιλική Θάνου-Χριστοφίλου, Δημητρούλα Υφαντή, Ιωάννα Πετροπούλου και Γεώργιο Σακκά Αρεοπαγίτες.
ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 7 Μαρτίου 2014, με την παρουσία και της Γραμματέως Ελένης Τσιουρή, για να δικάσει μεταξύ:
Της αναιρεσείουσας: Εταιρείας με την επωνυμία "ΚΑΡΓΚΙΛ ΚΟΤΤΟΝ ΛΙΜΙΤΕΝΤ" με έδρα την πόλη … και γραφεία στο …, όπως νόμιμα εκπροσωπείται, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Εμμανουήλ Στεφανάκη και κατέθεσε προτάσεις.
Της αναιρεσιβλήτου: Ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "ΕΚΚΟΚΙΣΤΗΡΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ ΛΙΒΑΔΕΙΑΣ Ε. Α. Α.Ε." που εδρεύει στην … και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τους πληρεξουσίους δικηγόρους της, Χαρίκλεια Απαλλαγάκη και Γεώργιο Ανδρέου και κατέθεσαν προτάσεις.
Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 30-3-2011 αίτηση της ήδη αναιρεσείουσας, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Λιβαδειάς. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις:128/2011 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 11/2013 του Μον. Εφετείου Λαμίας. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί η αναιρεσείουσα με την από 12-11-2013 αίτησή της. Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Η Εισηγήτρια Αρεοπαγίτης, Βασιλική Θάνου-Χριστοφίλου ανέγνωσε την από 24-2-2014 έκθεσή της, με την οποία εισηγήθηκε να γίνει δεκτή κατά τον πρώτο, από το άρθρο 559 αριθ. 19 ΚΠολΔ μέρος αυτού και κατά τον δεύτερο λόγο αυτής, η αίτηση για αναίρεση της υπ' αριθ. 11/2013 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λαμίας.
Ο πληρεξούσιος της αναιρεσείουσας ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως, οι πληρεξούσιοι της αναιρεσιβλήτου την απόρριψή της και καθένας την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ
Ι. Κατά το άρθρο 906 Κ.Πολ.Δ., οι αλλοδαπές διαιτητικές αποφάσεις κηρύσσονται εκτελεστές, σύμφωνα με το άρθρο 905 παρ.1, αν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 903.Κατά δε το άρθρο 905 παρ. 1 Κ.Πολ.Δικ., με την επιφύλαξη αυτών που ορίζουν, διεθνείς συμβάσεις, μπορεί να γίνει στην Ελλάδα αναγκαστική εκτέλεση βασισμένη σε αλλοδαπό τίτλο, από τότε που θα τον κηρύξει εκτελεστό απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου της περιφέρειας όπου βρίσκεται η κατοικία και, αν δεν έχει κατοικία, η διαμονή του οφειλέτη και, αν δεν έχει ούτε διαμονή, του Μονομελούς Πρωτοδικείου της πρωτεύουσας του κράτους. Με το άρθρο πρώτο του ν.δ. 4220/1961 κυρώθηκε η από 10-6-1958 σύμβαση της Ν. Υόρκης, που αφορά την αναγνώριση και εκτέλεση αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων, έχει δε από 14-10-1962 ισχύ νόμου και υπερέχει κατά το άρθρο 28 του Συντάγματος των άρθρων 903,905 και 906 Κ.Πολ.Δικ. (Ολ.ΑΠ 8/1997). Η Αγγλία κύρωσε τη διεθνή αυτή σύμβαση το 1975 και έκτοτε αποτελεί εσωτερικό δίκαιο αυτής. Στο άρθρο 3 της σύμβασης ορίζεται ότι "κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα αναγνωρίζει το κύρος της διαιτητικής αποφάσεως και θα επιτρέπει την εκτέλεση σύμφωνα με τους δικονομικούς κανόνες οι οποίοι ακολουθούνται στο έδαφος όπου γίνεται η επίκληση της αποφάσεως και με τις προϋποθέσεις που αναγράφονται στα επόμενα άρθρα. Δεν θα επιβάλλονται για την αναγνώριση ή εκτέλεση των διαιτητικών αποφάσεων στις οποίες εφαρμόζεται η παρούσα σύμβαση, προϋποθέσεις που είναι αισθητώς αυστηρότερες, ούτε δικαστικά έξοδα που είναι αισθητώς ανώτερα από εκείνα που επιβάλλονται για την αναγνώριση ή εκτέλεση ημεδαπών διαιτητικών

αποφάσεων". Με το άρθρο 4 ορίζεται ότι "για να επιτύχει την αναγνώριση και εκτέλεση που προβλέπεται από το προηγούμενο άρθρο, εκείνο από τα μέρη που ζητεί την αναγνώριση και εκτέλεση πρέπει να προσκομίσει ταυτόχρονα με την αίτηση: α) το πρωτότυπο της αποφάσεως δεόντως βεβαιωμένο ή αντίγραφο του πρωτοτύπου αυτού που να περιέχει τις προϋποθέσεις που απαιτούνται γιο την αυθεντικότητα του και β) το πρωτότυπο της συμφωνίας που προβλέπεται από το άρθρο 2 ή αντίγραφο που περιλαμβάνει τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για την αυθεντικότητα του (συμφωνία για υποβολή των μερών σε διαιτησία)". Με το άρθρο 5 ορίζεται ότι "η αναγνώριση και εκτέλεση της αποφάσεως μπορεί να απορριφθεί μόνο με αίτηση του μέρους εναντίον του οποίου γίνεται η επίκληση αυτή, εφόσον το μέρος προσκομίζει στην αρμόδια αρχή της χώρας όπου επιζητείται η αναγνώριση και εκτέλεση, την απόδειξη ότι : α) τα μέρη που αναφέρονται στη συμφωνία η οποία ρυθμίζεται από το άρθρο 2, είχαν με βάση το δίκαιο που εφαρμόζεται σ' αυτά κάποια ανικανότητα ή ότι η συμφωνία αυτή δεν είναι έγκυρη με βάση το δίκαιο στο οποίο τα μέρη την έχουν υπαγάγει και αν δεν υπάρχει ένδειξη γι' αυτό, με βάση το δίκαιο της χώρας στην οποία εκδόθηκε η απόφαση ή β) εκείνο από τα μέρη εναντίον του οποίου γίνεται επίκληση της απόφασης, δεν ήταν δεόντως πληροφορημένο για τον ορισμό του διαιτητή ή για τη διαδικασία της διαιτησίας ή ότι ήταν αδύνατο για κάποιο λόγο να κάνει χρήση των μέσων που είχε στη διάθεση του, ή γ) η απόφαση αναφέρεται σε διαφορά που δεν προβλέπεται από το συνυποσχετικό ή δεν περιλαμβάνεται στις διατάξεις της διαιτητικής ρήτρας, ή ότι περιλαμβάνει αποφάσεις που υπερβαίνουν τους όρους του συνυποσχετικού ή της διαιτητικής ρήτρας, ή δ) η συγκρότηση του διαιτητικού δικαστηρίου ή η διαιτητική διαδικασία δεν ήταν σύμφωνα με τη συμφωνία των μερών, ή εάν δεν υπάρχει συμφωνία, ότι δεν ήταν σύμφωνη με το δίκαιο της χώρας όπου έλαβε χώρα η διαιτησία και ε) η απόφαση δεν έχει ακόμα καταστεί δεσμευτική για τα μέρη, ή ακυρώθηκε ή έχει ανασταλεί από αρμόδια αρχή της χώρας στην οποία η κατά το δίκαιο της οποίας εκδόθηκε η απόφαση. Με την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι "η αναγνώριση και εκτέλεση διαιτητικής αποφάσεως, θα μπορεί επίσης να απορριφθεί, αν η αρμόδια αρχή της χώρας στην οποία ζητείται η αναγνώριση και εκτέλεση διαπιστώνει: α) ότι κατά το δίκαιο της χώρας αυτής το αντικείμενο της διαφοράς δεν είναι επιδεκτικό ρύθμισης με διαιτησία ή β) ότι η αναγνώριση και εκτέλεση της αποφάσεως θα ήταν αντίθετη με τη δημόσια τάξη της χώρας αυτής". Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει, ότι η δικαιοδοτική κρίση του δικαστηρίου που καλείται με απόφασή του να κηρύξει εκτελεστή στον τόπο του αλλοδαπή διαιτητική απόφαση, που εκδόθηκε στο έδαφος άλλου κράτους, το οποίο έχει προσχωρήσει στη σύμβαση της Ν. Υόρκης, περιορίζεται στη διαπίστωση της συνδρομής των προϋποθέσεων του άρθρου 4 της σύμβασης. Όμως εκείνος κατά του οποίου γίνεται η επίκληση της αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης, μπορεί να προτείνει και αποδείξει ότι συντρέχει κάποια από τις προβλεπόμενες στη σύμβαση αυτή αρνητικές προϋποθέσεις του άρθρου 5 αυτής προκειμένου να επιτύχει την απόρριψη της αίτησης, τις οποίες το δικαστήριο αυτεπάγγελτα δεν μπορεί να λάβει υπόψη, ενώ ερευνά αυτεπάγγελτα αν το αντικείμενο της διαφοράς δεν είναι επιδεκτικό ρύθμισης με διαιτησία, κατά το δίκαιο που αυτό δικάζει ή αν η εκτέλεση της απόφασης κρίνεται αντίθετη προς τη δημόσια τάξη της χώρας στην οποία ζητείται η αναγνώριση και εκτέλεση (ΑΠ 460/1990). Στις προϋποθέσεις κήρυξης εκτελεστής αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης δεν περιλαμβάνεται και ο έλεγχος της νομικής της ορθότητας και ειδικότερα αν εφαρμόστηκε το ουσιαστικό δίκαιο που έπρεπε να εφαρμοστεί κατά το ελληνικό ιδιωτικό διεθνές δίκαιο ή κατά συμβατικό όρο, αφού το ελληνικό δικαστήριο δεν επιτρέπεται να υπεισέλθει στην ουσία της υπόθεσης, προβαίνοντας σε αναδίκαση και νέα ουσιαστική διάγνωση της, σε τροποποιήσεις, μεταβολές, προσθήκες η αφαιρέσεις ως προς όσα διατάσσονται με την αλλοδαπή απόφαση (Ολ.ΑΠ 899/1985, ΑΠ 65/1997). Αν η αλλοδαπή διαιτητική απόφαση είναι εσφαλμένη κατ' ουσίαν, ο διάδικος που ηττήθηκε μπορεί να ασκήσει εναντίον της τα προβλεπόμενα από το αλλοδαπό δίκαιο ένδικα μέσα ή προσφυγή (ΑΠ 954/1984). Περαιτέρω, από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 905 παρ. 3 και 323 παρ. 5 του Κ.Πολ.Δικ. προκύπτει, ότι για να κηρυχθεί στην Ελλάδα εκτελεστή απόφαση αλλοδαπού δικαστηρίου (στην εκτελεστότητα περιλαμβάνεται και η επιδικαζόμενη δικαστική δαπάνη) απαιτείται, εκτός από άλλα, να μην είναι αντίθετη προς τη "δημόσια τάξη". Στις διατάξεις αυτές η δημόσια τάξη νοείται με την έννοια του άρθρου 33 του ΑΚ. Επομένως η κήρυξη απόφασης αλλοδαπού δικαστηρίου εκτελεστής στην Ελλάδα δεν συγχωρείται όταν, εξαιτίας του περιεχομένου της και ενόψει των συγκεκριμένων περιστάσεων που προκύπτουν από την αλλοδαπή απόφαση, η εκτέλεσή της α) θα προσέκρουε σε θεμελιώδεις πολιτειακές ηθικές, κοινωνικές,

δικαιϊκές ή οικονομικές αντιλήψεις που κρατούν στη χώρα και β) θα διατάρασσε τον έννομο ρυθμό που κρατεί στη χώρα (Ολ. ΑΠ 17/1999, ΑΠ 1066/2007, ΑΠ 2273/2009). Περαιτέρω, στις διατάξεις του άρθρου 18 παρ.παρ. 1 και 2 του κωδ/νου ν.2190/1920 " Περί Ανωνύμων Εταιριών" ρυθμίζονται τα θέματα της οργανικής εκπροσωπήσεως του νομικού προσώπου της ανώνυμης εταιρίας. Ειδικότερα ορίζεται ότι το διοικητικό συμβούλιο της Α.Ε. ενεργώντας συλλογικά, την εκπροσωπεί δικαστικώς και εξωδίκως και ότι το καταστατικό μπορεί να ορίσει ότι ένα ή περισσότερα μέλη του συμβουλίου ή άλλα πρόσωπα (τρίτοι) μπορούν να εκπροσωπήσουν την εταιρία γενικώς ή σε ορισμένου είδους πράξεις. Κατά το άρθρο 22 του ίδιου νόμου, το διοικητικό συμβούλιο είναι αρμόδιο να αποφασίζει κάθε πράξη που αφορά τη διοίκηση της εταιρείας, τη διαχείριση της περιουσίας της και γενικά την επιδίωξη των σκοπών της και ότι το καταστατικό μπορεί να ορίζει θέματα στα οποία η εξουσία του διοικητικού συμβουλίου ασκείται από ένα ή περισσότερα μέλη της εταιρίας ή από τρίτους. Από τις διατάξεις αυτές, που είναι αντίστοιχες με εκείνες των άρθρων 65, 67, 68 και 70 του Α.Κ., συνάγεται ότι το διοικητικό συμβούλιο αποτελεί το όργανο που διοικεί και εκπροσωπεί την ανώνυμη εταιρία και διαχειρίζεται όλες τις υποθέσεις της (εκτός από τις υπαγόμενες κατά το καταστατικό στην αρμοδιότητα της γενικής συνέλευσης), μη όντας απέναντι στην εταιρεία πρόσωπο διαφορετικό απ' αυτή, αλλά όργανο της. Στην περίπτωση αυτή το μέλος του συμβουλίου ή ο τρίτος στον οποίο μεταβιβάστηκε η εξουσία του Δ.Σ., είναι υποκατάστατο αυτού, ενεργεί ως όργανο εκπροσώπησης του νομικού προσώπου της εταιρείας και εκφράζει πρωτογενώς τη βούληση της, αντλώντας την εξουσία του από το νόμο και το καταστατικό. Ο δεσμός του με την εταιρία είναι αυτός του Δ.Σ. Η υποκατάσταση αυτή στις εξουσίες του Δ.Σ. διαφέρει από τις σχέσεις της πληρεξουσιότητας και εντολής, που προβλέπονται στα άρθρα 216 επ. και 713 επ. Α.Κ., καθόσον τόσον ο πληρεξούσιος, όσο και ο εντολοδόχος δεν αποτελούν όργανα που εκφράζουν την βούληση του νομικού προσώπου της εταιρείας, αλλά ενεργούν, ως απλοί αντιπρόσωποι, πράξεις που αποφασίστηκαν από το διοικητικό συμβούλιο ή το υποκατάστατο όργανο. Η σχετική απόφαση του Δ.Σ. ή των οργάνων, που εκτελείται από τον τρίτο δεν είναι αναγκαίο να διατυπώνεται πανηγυρικά, αλλά πρέπει να συνάγεται η βούληση των οργάνων ότι η σύμβαση θα συναφθεί από τρίτο πρόσωπο. Εξάλλου, από τις διατάξεις του άρθρου 7α περ. γ και 7β παρ. 15 του ν. 2190/20, όπως προστέθηκαν με το Π.Δ. 409/1986, προκύπτει ότι οι αποφάσεις της διοίκησης για διορισμό των προσώπων που έχουν εξουσία να την εκπροσωπούν υποβάλλονται σε δημοσιότητα. Η δημοσιότητα αυτή, όσον αφορά τον διορισμό εκπροσώπων της Α.Ε., δεν αποτελεί συστατικό τύπο, αλλά έχει βεβαιωτικό-δηλωτικό χαρακτήρα, γιαυτό αν η απόφαση δεν έχει υποβληθεί στην προβλεπόμενη δημοσιότητα δεν μπορεί να την επικαλεσθεί η εταιρεία, ενώ αντίθετα μπορούν να την επικαλεσθούν κατ' αυτής οι τρίτοι. Τέλος, ούτε από τις διατάξεις των όρθρων 18, 21, 22, ούτε από άλλη διάταξη του πιο πάνω κωδ/νου ν. 2190/20, πριν από την τροποποίηση του τελευταίου με αρθρ. 10 παρ. 4 του ν. 2339/1995, καθιερώνεται υποχρέωση τηρήσεως πρακτικών του διοικητικού συμβουλίου της ανώνυμης εταιρίας, ούτε οι αποφάσεις του απαιτείται να είναι έγγραφες (ΑΠ 1204/2000, ΑΠ 1191/2009, ΑΠ 1358/2009, ΑΠ 704/2010). Όλα τα παραπάνω έχουν λογικό αποτέλεσμα ότι στην εξουσία του ΔΣ της ΑΕ ανάγεται και η σύναψη σύμβασης διαιτησίας που έχει δική της αυτονομία, ανεξάρτητη απ' αυτή της σύμβασης, της οποίας επιδιώκεται η λύση των διαφορών, και ότι, όταν το καταστατικό της ΑΕ δίδει το δικαίωμα στο ΔΣ να ορίσει άλλο πρόσωπο που θα συνάπτει τη σύμβαση αυτή, το πρόσωπο αυτό είναι καταστατικό όργανο της εταιρείας, και από την ιδιότητα του αυτή, υποχρεώνει την εταιρεία, συνάπτοντας τη σύμβαση, αρκεί το ΔΣ να έχει ορίσει, σύμφωνα με το καταστατικό ότι η σύμβαση αυτή θα συνάπτεται από άλλο πρόσωπο.

Η σχετική δε απόφαση του ΔΣ δεν είναι ανάγκη να διατυπώνεται πανηγυρικά αλλά μπορεί να προκύπτει από έγγραφο ερμηνευόμενο κατά τις διατάξεις των αρθ. 173 και 200ΑΚ (ΑΠ 526/1993), ή και γενικότερα αρκεί να προκύπτει από την απόφαση αυτή, με σαφήνεια τέτοια βούληση, η οποία μάλιστα βούληση, αν η δήλωση είναι ασαφής ή υπάρχει κενό, μπορεί να ερμηνευθεί με τη χρησιμοποίηση των κανόνων των διατάξεων των άρθρων 173 και 200 ΑΚ. Επομένως, στην περίπτωση ύπαρξης καταστατικού οργάνου της ΑΕ με υποκατάσταση του ΔΣ, δεν αφήνεται έδαφος εφαρμογής της διάταξης του άρθρου 65 παρ. 2 ΚΠολΔ που ορίζει ότι, αν η πράξη ενεργείται από νόμιμο αντιπρόσωπο διαδίκου, η συμφωνία για διαιτησία είναι ανίσχυρη χωρίς εξουσιοδότηση για ενέργεια της πράξης αυτής. (ΑΠ 563/1989, ΑΠ 526/1993). Δηλαδή, η ειδική εξουσιοδότηση, που προβλέπεται από το άρθρ. 65 παρ.2 ΚΠολΔ, για τη συμφωνία περί διαιτησίας, απαιτείται

μόνον στην περίπτωση που η συνομολόγηση της συμφωνίας διαιτησίας γίνεται από απλό πληρεξούσιο ή εντολοδόχο του νομικού προσώπου της ανωνύμου εταιρείας, ο οποίος, όπως προαναφέρθηκε, ενεργεί ως απλός αντιπρόσωπος, εκτελώντας ό,τι απεφάσισε το διοικητικό συμβούλιο ή ο υποκατάστατος του διοικητικού συμβουλίου. Αντίθετα, το άρθρο 65 παρ.2 ΚΠολΔ, δεν έχει εφαρμογή όταν η πράξη διενεργείται είτε ευθέως από το ίδιο το όργανο εκπροσώπησης (το διοικητικό συμβούλιο της ανωνύμου εταιρείας), είτε από τον υποκατάστατο του οργάνου αυτού, οπότε, για την έγκυρη κατάρτιση αυτής αρκεί η γενική εξουσία του υποκαταστάτου, προς αντιπροσώπευση και εκπροσώπηση της εταιρείας. Σε κάθε περίπτωση, σύμφωνα με τα κριτήρια που διαμορφώνονται στις συναλλαγές, ο Πρόεδρος και Διευθύνων Σύμβουλος της Ανωνύμου Εταιρείας συνιστά το κατ' εξοχήν υποκατάστατο πρόσωπο του Διοικ. Συμβουλίου αυτής και επομένως, όταν εμφανίζεται στο κοινό να διενεργεί, εν γνώσει και κατ' ανοχή του Διοικ. Συμβουλίου, τις πράξεις που συνέχονται με τις επιχειρηματικές δραστηριότητες της εταιρείας, δημιουργώντας δικαιολογημένα στους καλόπιστα συναλλασόμενους τρίτους την εντύπωση, ότι ενεργεί ως νόμιμος εκπρόσωπος της εταιρείας, τότε η καλή πίστη και τα συναλλακτικά ήθη, καθώς και η ασφάλεια των συναλλαγών επιβάλλουν να μην δικαιούται το νομικό πρόσωπο να επικαλεσθεί την έλλειψη εξουσίας του υποκαταστάτου προσώπου.
Εξ άλλου, ο από το άρθρ. 559 αριθ.1 Κ.Πολ.Δ λόγος αναίρεσης, για παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου ιδρύεται όταν ο κανόνας δικαίου δεν εφαρμοσθεί, ενώ συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του ή εάν εφαρμοσθεί, ενώ δεν έπρεπε, καθώς και εάν εφαρμοσθεί εσφαλμένα. Επίσης, ο από το άρθ. 559 αριθμ. 19 λόγος αναίρεσης, για έλλειψη νόμιμης βάσης της απόφασης, ιδρύεται όταν δεν προκύπτουν σαφώς από το αιτιολογικό της απόφασης, τα περιστατικά που είναι αναγκαία, για την κρίση, στη συγκεκριμένη περίπτωση, περί της συνδρομής των όρων και προϋποθέσεων, για την εφαρμογή της εφαρμοσθείσας διάταξης, ή της μη συνδρομής των όρων αυτών, που
αποκλείουν την εφαρμογή της, όπως, επίσης και όταν η απόφαση έχει ελλιπείς ή αντιφατικές αιτιολογίες, σε ότι αφορά το νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών, που έγιναν δεκτά και ασκούν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης, όχι δε και όταν πρόκειται για ελλείψεις που ανάγονται στην εκτίμηση των αποδείξεων (ανάλυση - στάθμιση - αξιολόγηση του αποδεικτικού υλικού) και στην αιτιολόγηση του αποδεικτικού πορίσματος.
ΙΙ. Στην προκειμένη περίπτωση, με τον πρώτο λόγο αναίρεσης, προβάλλεται η αιτίαση ότι το Εφετείο, το οποίο, με την αναιρεσιβαλλομένη απόφασή του, απέρριψε, ως αβάσιμη κατ' ουσία, την αίτηση της αιτούσας-νυν αναιρεσείουσας εταιρείας, με την οποία ζητούσε να κηρυχθεί εκτελεστή στην Ελλάδα, η τελεσίδικη διαιτητική απόφαση του Διαιτητικού Δικαστηρίου της Διεθνούς 'Ενωσης Βάμβακος, που υποχρέωνε την καθής-νυν αναιρεσίβλητη ανώνυμη εταιρεία να καταβάλει στην αιτούσα τα αναφερόμενα σ' αυτήν ποσά, δεχθέν ως βάσιμο τον προταθέντα ισχυρισμό της καθής, ότι η συμφωνία περί διαιτησίας δεν ήταν έγκυρη, διότι ο ενεργήσας για λογαριασμό αυτής (Πρόεδρος και Διευθύνων Σύμβουλος αυτής) δεν είχε την προς τούτο εξουσιοδότηση, υπέπεσε στην πλημμέλεια την προβλεπόμενη α) από το άρθρο 559 αριθμ. 1 ΚΠολΔ, εκ του ότι παρεβίασε τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις του άρθρ. 2 παρ.παρ.2 και 3 της Διεθνούς Σύμβασης της Νέας Υόρκης 1958, που κυρώθηκε στην Ελλάδα με το ΝΔ 4220/1961 και των άρθρων 11 και 25 ΑΚ, σύμφωνα με τις οποίες εφαρμοστέες ήταν, κατά την άποψη της αναιρεσείουσας, οι ευνοϊκώτερες για το κύρος της σύμβασης διατάξεις του Αγγλικού Δικαίου και των Κανονισμών της Διεθνούς 'Ενωσης Βάμβακος, οι οποίες δεν απαιτούν ειδική εξουσιοδότηση προς τον εκπρόσωπο του νομικού προσώπου, για την κατάρτιση έγκυρης συμφωνίας διαιτησίας και β) από το άρθρο 559 αριθμ.19 ΚΠολΔ., εκ του ότι διέλαβε στην αναιρεσιβαλλομένη απόφασή του ελλειπείς, ασαφείς και αντιφατικές αιτιολογίες.
Το Εφετείο, με την προσβαλλομένη απόφασή του, δέχθηκε ότι η αιτούσα εταιρεία, η οποία εδρεύει στο Λίβερπουλ της Αγγλίας και δραστηριοποιείται και στο διεθνές εμπόριο βάμβακος, στα πλαίσια των δραστηριοτήτων της αυτών, αγόρασε με τις ειδικά προσδιοριζόμενες έγγραφες συμβάσεις, κατά το έτος 2008, από την καθής ανώνυμη εταιρεία, που εδρεύει στη Βοιωτία και επίσης δραστηριοποιείται στο εμπόριο βάμβακος, τις αναφερόμενες ποσότητες μετρικών τόνων βάμβακος με χρόνο παράδοσης τις ειδικώτερα αναφερόμενες ημερομηνίες (από τον Ιούνιο έως και τον Νοέμβριο του 2008). Περαιτέρω, δέχθηκε ότι στις συμβάσεις αυτές υπήρχε και όρος για τον οριστικό καθορισμό της τιμής (fixation) του πωλουμένου βάμβακος σε συγκεκριμένη ημερομηνία με κλείσιμο αυτής από την καθής η αίτηση, ανάλογα με τη χρηματιστηριακή

τιμή του βάμβακος στο Χρηματιστήριο της Νέας Υόρκης και ειδικότερα α) για τις τέσσερις πρώτες συμβάσεις η τιμή θα καθορίζονταν οριστικά τον Ιούλιο του έτους 2008 και αφού θα είχε καταβληθεί το 90% της τρέχουσας χρηματιστηριακής τιμής των πωληθέντων β)για τις επόμενες τρεις συμβάσεις η τιμή θα καθορίζονταν οριστικά το Δεκέμβριο του έτους 2008 και αφού θα είχε καταβληθεί το 90% της τρέχουσας χρηματιστηριακής τιμής των πωληθέντων και γ) για την τελευταία σύμβαση η τιμή θα καθορίζονταν οριστικά το Μάιο του έτους 2009 και αφού θα είχε παραδοθεί το μεγαλύτερο μέρος των πωληθέντων εμπορευμάτων. Όλες οι ως άνω συμβάσεις περιείχαν τη ρήτρα ότι οποιαδήποτε διαφορά απ' αυτές (συμβάσεις πωλήσεως) θα υποβάλλονταν προς επίλυση στο αποκλειστικά αρμόδιο Διαιτητικό Δικαστήριο της Διεθνούς Ομοσπονδίας Βάμβακος βάσει των κανόνων διαιτησίας που ίσχυαν κατά τους χρόνους κατάρτισης των συμβάσεων. Τις εν λόγω συμβάσεις με τον άνω ειδικό όρο περί διαιτησίας υπέγραψε, για λογαριασμό της καθής η αίτηση, ο Ε. Α. ο οποίος τότε ήταν πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος της καθής ανώνυμης εταιρίας. Κατόπιν διαφωνίας που ανέκυψε μεταξύ της αιτούσας και της καθής από τη διαφορά των ποσών που είχαν καταβληθεί ως μέρος του τιμήματος (το 90%) και των, κατά τους ισχυρισμούς της αιτούσας, καταβλητέων κατά τους όρους των συμβάσεων των διαδίκων, μικρότερων ποσών λόγω της κατά το χρόνο εξόφλησης διαμορφωθείσης χαμηλότερης χρηματιστηριακής τιμής του βάμβακος, η αιτούσα προσέφυγε στο άνω Διαιτητικό Δικαστήριο της Διεθνούς Ομοσπονδίας Βάμβακος. Η καθής η αίτηση αρνήθηκε να συμμετάσχει στην όλη διαιτητική διαδικασία και το Διαιτητικό Δικαστήριο, συγκροτούμενο νόμιμα με μέλη του τους προαναφερθέντες, εκ των οποίων ο Τ. Ν. είχε διορισθεί από τη Διεθνή Ομοσπονδία Βάμβακος ως διαιτητής της καθής, εξέδωσε την από 17-2-2010 διαιτητική απόφαση, με την οποία υποχρεώθηκε η καθής η αίτηση να καταβάλει στην αιτούσα το ποσό των 4.996.027,21 δολαρίων Η.Π.Α. για οφειλόμενο κεφάλαιο με επιτόκιο 2% πάνω από το βασικό επιτόκιο του Χρηματιστηρίου της Νέας Υόρκης, από 10-3-2010. Η καθής η αίτηση δεν άσκησε έφεση έως τις 17-3-2010 (εντός ενός μηνός από την έκδοση της απόφασης), ούτε και στη συνέχεια, όπως δεν αμφισβητείται, άσκησε, με αποτέλεσμα η άνω απόφαση του Διαιτητικού Δικαστηρίου να καταστεί τελεσίδικη και συνεπώς άμεσα εκτελεστή στον τόπο έκδοσης της. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι σύμφωνα με το άρθρο 20 του καταστατικού της καθής ανώνυμης εταιρίας (Α.Μ.Α.Ε. 22489/14/Β/90/13) το διοικητικό συμβούλιο της εταιρίας έχει τη διαχείριση της εταιρικής περιουσίας και την εκπροσώπηση της εταιρίας και μόνο εγγράφως μπορεί να αναθέτει την άσκηση όλων των εξουσιών και αρμοδιοτήτων του, καθώς και την εκπροσώπηση της εταιρίας, σε ένα ή περισσότερα πρόσωπα, μέλη του ή όχι, καθορίζοντας συγχρόνως και την έκταση αυτής της ανάθεσης. Σε εφαρμογή του άρθρου αυτού του καταστατικού, το διοικητικό συμβούλιο στη συνεδρίαση του στις 15-9-2005 ανέθεσε στον πρόεδρο και διευθύνοντα σύμβουλο της εταιρίας, Ε. Α., την εκπροσώπηση της με δικαίωμα υπογραφής, κατά τα αναφερόμενα στο πρακτικό συνεδρίασης και ειδικότερα να αναλαμβάνει χρήματα, εκδίδει, αποδέχεται συναλλαγματικές και γραμμάτια, εκδίδει και οπισθογραφεί επιταγές, παραλαμβάνει φορτωτικές, συμβάλλεται με τράπεζες για το άνοιγμα ενέγγυων πιστώσεων και την έκδοση εγγυητικών επιστολών, δίδει εντολές πληρωμής για λογαριασμό της εταιρίας και συνομολογεί δάνεια και πιστώσεις σε ανοιχτό λογαριασμό και κάνει χρήση αυτών. Περίληψη του άνω πρακτικού συνεδρίασης του Δ.Σ. δημοσιεύθηκε στο φύλλο 10899/14-10-2005 της Εφημερίδας της Κυβερνήσεως (Τεύχος Α.Ε. και Ε.Π.Ε.). Η εν λόγω ένδικη μεταξύ των διαδίκων εταιριών συμφωνία περί διαιτησίας συνομολογήθηκε από τον πρόεδρο και διευθύνοντα σύμβουλο του Δ.Σ. της καθής η αίτηση εταιρίας (πωλήτριας), στον οποίο, όμως, το Δ.Σ. της εταιρίας αυτής δεν είχε παράσχει τη σχετική εξουσία, διότι δεν τον είχε εξουσιοδοτήσει εγγράφως, με απόφαση του, προς τούτο, όπως ρητώς απαιτείται από τον προαναφερόμενο όρο του καταστατικού της εταιρίας αφού η εξουσία του είχε περιορισθεί στις ως άνω ενέργειες. Οποιαδήποτε ερμηνεία διεύρυνσης των περιορισμένων εξουσιών που δόθηκαν στον ανωτέρω θα παραβίαζε όρο του καταστατικού και η χωρίς εξουσιοδότηση ενέργεια του θα ήταν άκυρη, εάν βέβαια δεν υπήρχε μεταγενέστερη έγκριση από τους συμβληθέντες. Ουδέποτε η καθής η αίτηση μεταγενέστερα ενέκρινε την άνω συμφωνία περί διαιτησίας. Αντίθετα εναντιώθηκε, αρνούμενη την ύπαρξη έγκυρης συμφωνίας διαιτησίας και δικαιοδοσίας του διαιτητικού δικαστηρίου και δεν συμμετέσχε στη διαιτητική διαδικασία. Ακόμη όμως και αν γινόταν δεκτό ότι ο πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος της καθής ενήργησε ως υποκατάστατο όργανο του Δ.Σ. της εταιρίας και πάλι δεν διέθετε εξουσία σύναψης συμφωνίας διαιτησίας διότι με το προαναφερόμενο πρακτικό δεν είχε λάβει γενική εξουσιοδότηση αλλά ειδική για τις προαναφερθείσες ενέργειες.

Συνεπώς ο προταθείς από την καθής πρωτόδικος ισχυρισμός περί του ότι δεν καταρτίσθηκε έγκυρη έγγραφη συμφωνία περί της διαιτησίας, καθόσον αυτή δεν συνομολογήθηκε από το αρμόδιο όργανο (το Δ.Σ.) ή το νόμιμο εκπρόσωπο της, πρέπει, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν, να γίνει δεκτός ως νόμιμος και βάσιμος και κατά συνέπεια, να απορριφθεί η αίτηση, ως κατ' ουσίαν αβάσιμη, καθώς δεν συντρέχουν όλες οι προϋποθέσεις για να κηρυχθεί εκτελεστή στην Ελλάδα η ένδικη διαιτητική απόφαση. Και υπό τις παραδοχές αυτές, έκρινε την αίτηση της αιτούσας-νυν αναιρεσείουσας ως απορριπτέα, επικυρώνοντας την απόφαση του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, το οποίο ομοίως είχε αποφανθεί. Με το να κρίνει έτσι στο Εφετείο, δεν παρεβίασε ευθέως τις εφαρμοσθείσες διατάξεις των άρθ.2 και 5 της Σύμβασης της Νέας Υόρκης 1958, που κυρώθηκε με το Ν.Δ. 4220/1961, του άρθρ. 10 Α.Κ. και των άρθρων 18 και 22 Ν.2190/1920 και 61, 65, 67, 68, 70 Α.Κ., οι οποίες είναι εφαρμοστέες στην προκειμένη περίπτωση. Επομένως, ο πρώτος λόγος, κατά το ένα σκέλος αυτού, με το οποίο αποδίδεται η από το άρθρο 559 αριθμ. 1 ΚΠολΔ πλημμέλεια, είναι απορριπτέος, ως αβάσιμος, προεχόντως διότι στηρίζεται επί εσφαλμένης προϋπόθεσης, δεδομένου ότι οι προϋποθέσεις για την ύπαρξη ή μη εξουσίας εκπροσώπησης και αντιπροσώπευσης του νομικού προσώπου (και εν προκειμένω της εδρεύουσας στην Ελλάδα ανωνύμου εταιρείας) κρίνονται κατ'εφαρμογή του ελληνικού ουσιαστικού δικαίου, κατά το άρθρο 10 Α.Κ., το οποίο ορίζει ότι η ικανότητα του νομικού προσώπου ρυθμίζεται κατά το δίκαιο της έδρας του- και όχι κατά τα άρθρα 11 και 25 ΑΚ, όπως εσφαλμένα επικαλείται η αναιρεσείουσα. Και τούτο διότι, στην προκειμένη περίπτωση, η καθής εταιρεία αμφισβητεί την εγκυρότητα της σύμβασης διαιτησίας, εξ αιτίας έλλειψης ικανότητας, λόγω έλλειψης εξουσίας εκπροσώπησης του προσώπου, που συμβλήθηκε, ως νόμιμος εκπρόσωπος αυτής (άρθρ.10 ΑΚ) και όχι εξ αιτίας μη τήρησης του απαιτουμένου τύπου (άρθρ.11 και 25 ΑΚ).

Παρεβίασε, όμως, εκ πλαγίου τις ως άνω εφαρμοσθείσες διατάξεις και εστέρησε την απόφασή του νόμιμης βάσης, διότι διέλαβε ανεπαρκείς, ασαφείς και αντιφατικές αιτιολογίες, ως προς ζήτημα ουσιώδες, καθιστώντας έτσι ανέφικτο τον αναιρετικό έλεγχο, αφού από το αιτιολογικό δεν προκύπτουν τα περιστατικά, που είναι αναγκαία, για την κρίση περί της συνδρομής των όρων και προϋποθέσεων για την εφαρμογή των ως άνω εφαρμοσθεισών διατάξεων ή της μη συνδρομής των όρων αυτών, που αποκλείουν την εφαρμογή τους.

Συγκεκριμένα: Ενώ, σύμφωνα με τις παραδοχές της απόφασης, το Εφετείο δέχεται ότι, με βάση το μνημονευόμενο (από 15-9-2005) πρακτικό συνεδρίασης, το Διοικ. Συμβούλιο της εταιρείας ανέθεσε στον Πρόεδρο και Διευθύνοντα Σύμβουλο αυτής Α. Ε. "την εκπροσώπησή της με δικαίωμα υπογραφής" και αναφέρει στη συνέχεια και ορισμένες ειδικώτερες εξουσίες (χρηματικών συναλλαγών), όπως, επίσης αναφέρει ότι περίληψη του πρακτικού δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ 10899/14-10-2005, εν τούτοις ουδόλως διευκρινίζεται εάν: οι ειδικώτερες αυτές εξουσίες χορηγούνται κατά τρόπο ενδεικτικό ή περιοριστικό, ούτε διευκρινίζεται εάν, στην απόφαση του διοικ.συμβουλίου, περί διορισμού των εκπροσωπούντων την εταιρεία προσώπων, η οποία (απόφαση) έλαβε δημοσιότητα, δια της δημοσιεύσεώς της στο ΦΕΚ, αναφέρονταν οι ως άνω ειδικώτερες εξουσίες ή εάν (αντίθετα) αναφέρεται ότι χορηγείται στον Πρόεδρο και Δ/ντα Σύμβουλο Α. Ε. η εξουσία να εκπροσωπεί και να δεσμεύει την εταιρεία γενικώς και σε καταφατική απάντηση στην τελευταία περίπτωση (εάν δηλαδή στη δημοσίευση του ΦΕΚ αναφέρεται ότι χορηγείται εξουσία γενικής εκπροσώπησης προς αυτόν), δεν αναφέρεται εάν από έγγραφο με τέτοιο περιεχόμενο, ερμηνευόμενο κατά το αρθ. 173 και 200, προκύπτει ότι αληθής βούληση του Διοικ. Συμβουλίου ήταν μέσα στα πλαίσια της χορήγησης εξουσίας γενικής εκπροσώπησης προς τον Πρόεδρο και Δ/ντα Σύμβουλο, να συμπεριλαμβάνεται και η εξουσία προς σύναψη διαιτησίας, με δεδομένο μάλιστα ότι το Εφετείο δέχθηκε, ως αποδειχθέντα, ότι ο Πρόεδρος και Διευθύνων Σύμβουλος της εταιρείας Ε. Α. "υπέγραψε, για λογαριασμό της εταιρείας" όλες τις (κύριες) συμβάσεις, των διαδοχικών πωλήσεων, στο έγγραφο των οποίων περιείχετο και η ρήτρα περί διαιτησίας και επίσης δέχθηκε, ότι οι συμβάσεις αυτές εκτελέσθηκαν, με την καταβολή, εκ μέρους της αγοράστριας-αιτούσας εταιρείας, σύμφωνα με σχετικό όρο, του 90% του τιμήματος (και προφανώς με την παράδοση των αντιστοιχούντων στο καταβληθέν τίμημα ποσοτήτων βάμβακος, εκ μέρους της πωλήτριας-καθής εταιρείας), όπως, επίσης δέχθηκε, ως αποδειχθέντα και ότι η καθής-νυν αναιρεσίβλητη εταιρεία ουδόλως αμφισβήτησε την εγκυρότητα των συμβάσεων αυτών (πωλήσεων), παρά μόνον την περιεχομένη σ' αυτές ρήτρα περί διαιτησίας, λόγω ελλείψεως της προς τούτο εξουσίας του καταρτίσαντος αυτές Ε. Α., χωρίς,

όμως, ουδόλως να εξηγείται για ποιο λόγο, ενώ, σύμφωνα με τις παραδοχές της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, στις ανατεθείσες ειδικώτερα προς τον Πρόεδρο και Διευθύνοντα Σύμβουλο εξουσίες δεν περιέχεται ρητώς και η εξουσία προς σύναψη συμβάσεων, εν τούτοις δέχεται ως αποδειχθέν, όπως σαφώς προκύπτει από το περιεχόμενο της απόφασής του, ότι εγκύρως μεν καταρτίσθηκαν οι συμβάσεις πωλήσεως και αντίθετα ότι, μόνον, η συμπεριληφθείσα στις συμβάσεις αυτές ρήτρα διαιτησίας ήταν άκυρη, λόγω ελλείψεως (ειδικώς προς τούτο) εξουσίας του υποκατάστατου του διοικητικού συμβουλίου Προέδρου και Διευθύνοντος Συμβούλου.
Επομένως, ο πρώτος, κατά το δεύτερο σκέλος αυτού, από το άρθρο 559 αριθμ. 19 ΚΠολΔ, λόγος αναίρεσης, όπως αυτός παραδεκτά, κατά το άρθρο 562 παρ.4 ΚΠολΔ, συμπληρώθηκε από την Εισηγήτρια Αρεοπαγίτη, είναι βάσιμος και πρέπει να γίνει δεκτός, η δε αναιρετική εμβέλεια αυτού καλύπτει και τον δεύτερο και αναφερόμενο στο ίδιο ζήτημα, λόγω αναίρεσης, του οποίου, μετά ταύτα, παρέλκει η έρευνα.
Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει να αναιρεθεί η προσβαλλομένη απόφαση, να παραπεμφθεί η υπόθεση, για περαιτέρω εκδίκαση, στο εκδόσαν την απόφαση ίδιο δικαστήριο, συντιθέμενο από άλλους δικαστές (αρθ. 580 παρ. 3 ΚΠολΔ) και να καταδικασθεί η ηττηθείσα αναιρεσίβλητη στη δικαστική δαπάνη της αναιρεσείουσας (αρθ. 176, 183 ΚΠολΔ), Η οποία κατέθεσε προτάσεις. Πρέπει, επίσης, να διαταχθεί η απόδοση στην αναιρεσείουσα του καταθέντος παραβόλου.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ
Αναιρεί την υπ' αριθμ. 11/2013 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Λαμίας.
Παραπέμπει την υπόθεση, για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο Εφετείο, συντιθέμενο από άλλους δικαστές.
Καταδικάζει την αναιρεσίβλητη στα δικαστικά έξοδα της αναιρεσείουσας, τα οποία ορίζει στο ποσό των τριών χιλιάδων (3.000) Ευρώ.
Διατάσσει την απόδοση στην αναιρεσείουσα του κατατεθέντος παραβόλου, ποσού 300 Ευρώ.
ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, την 12 Ιουνίου 2014.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, την 25 Ιουλίου 2014.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ